

РЕШЕНИЕ

№ 1472

гр. София, 07.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 35 състав, в публично заседание на 15.02.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Мичева-Димитрова

при участието на секретаря Богданка Гешева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **659** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от АПК, вр. чл.84, ал.1 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.

Образувано е по жалба на Х. Я. А. – гражданин на И., [дата на раждане], ЛНЧ[ЕИК], чрез адв. К. С. от САК, срещу Решение № 10-В/29.12.2022 г. на интервюиращ орган при Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет /ДАБ – МС/, с което не е допусната последваща Молба с рег. № КП-5753/07.12.2022 г. на ДАБ – МС от Х. Я. А. до производство за предоставяне на международна закрила.

Жалбоподателят моли за отмяна на оспореното решение като неправилно и незаконосъобразно по подробно изложени съображения. Твърди, че необосновано административният орган е приел, че представеният от него нов документ – Заповед за арест от 11.03.2022 г., не може да се кредитира като достоверен и не представлява нововъзникнало обстоятелство, свързано с условията за представяне на закрила. Претендира се отмяната на обжалваното решение и връщането на преписката за разглеждане на молбата за международна закрила по същество.

Ответникът – интервюиращ орган от Държавната агенция за бежанците при МС, изразява становище за неоснователност на жалбата.

Прокуратурата дава заключение за неоснователност на жалбата и счита, че същата следва да бъде отхвърлена.

Съдът, като прецени процесуалните предпоставки за допустимост, взе предвид приложените по делото доказателства и направените от страните твърдения, искания

и възражения, намира за установено следното:

Х. Я. А. е гражданин на И., [дата на раждане] За първи път е поискал да му бъде предоставена закрила с молба от 15.10.2014 г. С Решение № 3646/13.05.2015 г. на заместник-председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на чужденеца. При осъществен съдебен контрол за законосъобразност на посоченото решение е било образувано адм.д. № 497/2015 г. по описа на Административен съд Хасково, по което е постановено Решение № 293/20.11.2015 г. С него подадената жалба на чужденеца е отхвърлена като неоснователна. То е оспорено пред Върховен административен съд на Република България. Образувано е административно дело № 897/2016 г. по описа на съда. То е приключено с постановяването на Решение № 1204/31.01.2017 г., с което решението на Административен съд Хасково е отменено в частта, в която е отхвърлена жалбата на молителя срещу Решение № 3646/13.05.2015 г. на заместник-председателя на ДАБ при МС за предоставянето на хуманитарен статут и е оставил в сила решението на Административен съд Хасково в останалата част.

С Решение № 11048/31.05.2017 г., председателят на ДАБ при МС отново е отказал предоставянето на хуманитарен статут на Х. Я. А. в Република България. Административният акт е обжалван пред Административен съд Хасково, който с Решение № 594/25.08.2017 г. е отхвърлил жалбата му. Последното решение е оспорено пред Върховен административен съд на Република България, който го е оставил в сила с Решение № 6761/23.05.2018 г. по административно дело № 11942/2017 г.

Чужденецът Х. Я. А. е подал втора молба за предоставяне на международна закрила с вх. № 829-1/04.09.2018 г. С Решение № 11Х/14.09.2018 г. на интервюиращ орган в ДАБ при МС тя не е допусната до производство за предоставяне на международна закрила. С Решение № 6965/23.11.2018 г., постановено по адм.д. № 10364/2018 г. на Административен съд София-град, жалбата срещу това решение на административния орган е определена като неоснователна.

За трети път Х. Я. А. е подал молба за международна закрила с вх. № РД-09-В-143/04.03.2020 г. С нея иракският гражданин е поискал да бъде допуснат до производство по предоставяне на международна закрила. Тази молба се явява последваща по смисъла на §1, т.6 от Допълнителните разпоредби на Закона за убежището и бежанците. Интервюиращият орган от Държавната агенция за бежанците не я е допуснал до разглеждане в производство за предоставяне на международна закрила, поради това че чужденецът не се е позовал на нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход /чл.13, ал.2, т.4 от Закона за убежището и бежанците/.

Х. Я. А. е подал четвърта по ред молба за международна закрила с вх. № КП-5753/07.12.2022 г. С Решение № УП-В1/17.08.2020 г. интервюиращ орган при ДАБ я е отхвърлил като неоснователна. Чужденецът е обжалвал решението пред Административен съд София-град, който с Решение № 267/14.01.2021 г., постановено по административно дело № 8637/2020 г. е отхвърлил оспорването.

На 07.12.2022 г. Х. Я. А. е подал в РПЦ – [населено място], ДАБ при МС, последваща молба за международна закрила с вх. № 5753 от същата дата. Въз основа на нея е образувано настоящото административно производство. С Решение № 10-В/29.12.2022 г. на интервюиращ орган при Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет /ДАБ – МС/, същата не е допусната до производство за

предоставяне на международна закрила. Решението е обосновано с липсата на нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход. Посочено е, че представеното от заявителя фотокопие на заповед за задържане е с неясен произход, тъй като не е уточнено как и от кого е получено. Изразено е мнение, че предвид изявлението на чуждия гражданин /обективирано в протокола на проведено интервю по четвъртото производство за предоставяне на закрила с рег. № УП 2152/06.08.2020 г./, че няма роднини в И. и няма кой да му изпрати каквито и да било писмени доказателства и факти относно получени заплахи за живота му, то следва да бъде прието, че предоставения документ – заповед за задържане с дата 11.03.2022 г., не е достоверно доказателство от съществено значение за личното положение на молителя. С оглед на тези данни административният орган е посочил, че се е усъмнил в истинността на документа, а поради представянето му като черно-бяло фотокопие е счел, че той е с ниска степен на относимост към представената бежанска история, изложена в предходните производства.

Административният орган е разгледал основните моменти от бежанската история на жалбоподателя и е констатирал, че в проведените производства той е направил противоречиви твърдения. Това е оценено като опит от негова страна да представи нови доказателства за личното си положение и държавата си на произход с цел умишлена заблуда и получаване на желаната от него международна закрила в страната ни без да са налице законовите предпоставки за това. Направен е извод, че заявеното от иракския гражданин нежелание за завръщане в държавата му на произход не почива на конкретно доказано действие, относимо към личното му положение или свързано с държавата му по произход.

При така установената фактическа обстановка съдът направи следните правни изводи: Предмет на оспорване в настоящото производство е Решение № 10-В/29.12.2022 г. на интервюиращ орган при Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет /ДАБ – МС/. То е връчено на лицето на 05.01.2023 г. Жалбата срещу него е подадена чрез административния орган в съответствие с чл.152, ал.1 от ПАК, в срока по чл.84, ал.2 от ЗУБ, от активно легитимирано лице, имащо право и интерес от обжалване на административния акт. С оглед на това тя е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна. Съображенията са следните:

Молбата за международна закрила, с която е образувано настоящото административното производство се явява последваща по смисъла на §1, т.6 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ.

Производството пред административния орган е образувано на основание чл.76б от Закона за убежището и бежанците, който регламентира процедурата по предварително разглеждане на подадената последваща молба за международна закрила. Директива 2013/32/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 г. относно общите процедури за предоставяне и отнемане на международна закрила, в чл.33 посочва случаите, в които този вид молби се приемат за недопустими. Съгласно чл.33, параграф 2, б.,г“ държавите членки могат да приемат, че една молба за международна закрила е недопустима, ако е последваща такава и когато не са се появили или не са били представени от кандидата нови елементи или факти, свързани с разглеждането на това дали той

отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 201/95/ЕС. Приетата норма в българското законодателство е тази

по чл.76а от Закона за убежището и бежанците, съгласно която преди да се пристъпи към разглеждането по същество на последваща молба за международна закрила, се преценява нейната допустимост съгласно чл.13, ал.2, т.4. Именно тази преценка е била направена и от интервюиращия орган в Държавната агенция за бежанците.

От друга страна, разпоредбата на чл.76б от Закона за убежището и бежанците не предвижда провеждането на лично интервю с чужденеца, както и в посочените хипотези на чл.76в от Закона за убежището и бежанците, чужденците не се ползват от правата по чл.23, ал.1, чл.29, ал.1, т.8, чл.29а и чл.58, ал.7. Тези обстоятелства обаче не изключват приложимостта на общите правила по раздел I, глава VI от закона, включително и приложимостта на чл.58, ал.5 от Закона за убежището и бежанците, съгласно който на чужденеца, заявил желание да кандидатства за международна закрила, се дават указания относно реда за подаване на молбата.

Съобразно текста на чл.76б, ал.1 от ЗУБ интервюиращият орган взима решение по подадена последваща молба за закрила въз основа на писмени доказателства, предоставени от чужденеца. При съобразяване на приложимата норма на чл.13, ал.2, т.4 от закона, тези писмени доказателства следва да са свързани с нови обстоятелства, относно личното положение на чужденеца или ситуацията в страната му на произход. От събраните по делото доказателства се установява, че на жалбоподателя са дадени указания относно реда за подаване на молбата за международна закрила. Следователно, изпълнено е изискването на чл.58, ал.5 от ЗУБ. Спазена е и гаранцията чл.10, параграф 1, б.,а“ от Директива 2005/85/ЕО на Съвета от 1 декември 2005 г. относно минимални норми относно процедурата за предоставяне или отнемане на статут на бежанец в държавите членки. Съгласно последната посочена норма всички кандидати за убежище преди разглеждането на тяхната молба за убежище трябва да бъдат информирани относно процедурата, която се прилага относно правата и задълженията им по време на процедурата, както и относно последствията, които могат да произтекат от неспазването на техните задължения или отказа да сътрудничат на органите на език, за който има разумни основания да се счита, че те разбират. Те са информират за сроковете, както и за средствата, с които разполагат за изпълнението на своето задължение да предоставят документите, които са посочени в чл. 4 от Директива 2004/83/ЕО. Тази информация им се предава в срок, за да е възможно те да упражнят правата си, които са гарантирани от директивата, както и да могат да изпълнят задълженията си по чл.11.

Същевременно и както се посочи и по-горе, процедурата по чл.76б от Закона за убежището и бежанците не изисква провеждането на лично интервю с кандидата за международна закрила и на това лице не се предоставят правата по чл.29, ал.1, т.1 от закона /в хипотезите, посочени в чл.79б, ал.1, т. 1-2/ Следва да се отбележи обаче, че в случая чуждият гражданин е представил документ – заповед за задържане с дата 11.03.2022 г., чието съдържание е прието за недостоверно единствено и само на база предположенията на административния орган без същият да опита да събере каквато и да е информация относно неизяснените факти и обстоятелства. Последното той е могъл да направи и чрез провеждането на интервю, в хода на което да постави към чужденеца съответните въпроси относно начина, по който заповедта за задържане е попаднала у него, от кого и кога му е предоставена, дали я притежава в оригинал, респ. да представи оригинал на документа, ако разполага с такъв, и др. Изясняването на тези обстоятелства би спомогнало за формирането на обосноваан и надлежно аргументиран извод, основан на конкретни данни и доказателства, а не на

предположения и догадки, както е направил административният орган в оспорения акт. То би допринесло и за установяване по категоричен начин дали представеният документ представлява писмено доказателство, свързано с нови обстоятелства относно личното положение на чужденеца или ситуацията в страната му на произход. При съобразяване с горното, съдебният състав намира, че обжалваното решение следва да бъде отменено като незаконосъобразно, а преписката да се изпрати на съответния компетентен орган от Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет за изпълнение на указанията по прилагането и тълкуването на закона, дадени в мотивите на настоящото съдебно решение.

Така мотивиран и на основание чл.173, ал.2, предложение второ от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 10-В/29.12.2022 г. на интервюиращ орган при Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на основание чл.76б, ал.1, т.2 от Закона за убежището и бежанците не е допусната до производство за предоставяне на международна закрила последващата Молба с рег. № КП-5753/07.12.2022 г., подадена от Х. Я. А. – гражданин на И., [дата на раждане] с ЛНЧ[ЕИК], КАТО НЕЗАКОНОСЪОБРАЗНО.

ВРЪЩА делото на интервюиращ орган в Държавната агенция за бежанците за изпълнение на указанията по прилагането и тълкуването на закона, дадени в мотивите на това решение.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на касационно обжалване.

СЪДИЯ: